

Arbejderne paa Landet virker, at de til disse Boliger har henlagt et mindre Jordareal, som den paagældende Arbejder og hans Familie kunde nyde godt af." Denne Antagelse er fuldkommen rigtig. Jeg nævner denne Udtalelse, fordi jeg her kan konstatere, at Ministeren fuldstændig har forstaaet denne Lovgivnings Hovedhensigt; saa haaber jeg ogsaa, vi ved nærmere Drøftelse og Forhandling skal naa til Enighed om et Lovforslag, som man fra alle Sider mener at kunne være tjent med.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om selve Lovforslaget. Fraregnet §§ 1, 2, 3 og 14 er Lovforslaget i alt væsentligt det samme som 2det Afsnit af Lov af 30. Juni 1919 om Fæstegodsets Overgang til Selveje og om Brug af Huse paa Landet. I § 1 foreslaas, at i Stedet for, at der nu er valgt en Kommission eller et Udvalg, om man vil, for hver Landsdel til at fastsætte Lejen for disse Brug, forsaavidt der ikke opnaas Enighed mellem Ejer og Lejer, skal der oprettes en Kommission for hvert Amt til i saadanne Tilfælde at fastsætte Lejen. Jeg tror nu ikke, dette vil være nødvendigt. For det første er der adskillige Amter, i hvilke der slet ikke findes Lejehuse; men selv ganske bortset derfra vil det sikkert være overflødig at have saa mange Kommissioner. Jeg er tilbøjelig til at mene, at de Kommissioner, vi har — en for hver Landsdel — vil være tilstrækkelige til at udføre det paagældende Arbejde. I det Lovforslag, der blev fremsat i 1916 af den tidligere Landbrugsminister, det ærede Medlem Hr. Kr. Pedersen, var der bestemt, at det var Amtet, der skulde afgive Kendelse om Lejens Størrelse, forsaavidt der ikke opnaaedes Enighed mellem Ejer og Lejer, hvorefter der kunde appelleres til Landbrugsministeren; men under Forhandlingerne paa Rigsdagen enedes man om, at det var bedre at lægge disse Afgørelser i Hænderne paa Kommissioner, nemlig en for hver Landsdel. Jeg vilde sætte Pris paa, om man kunde enes om denne Ordning. Jeg tror ikke, der er Brug for alle disse Kommissioner.

I § 2 foreslaar Landbrugsministeren, at der skal oprettes en overordnet Kommission, til hvilken der skal være Appel i Stedet for til Landbrugsministeriet. Det synes mig at være en meget fornuftig For-

anstaltning, og jeg har intet imod, at Appelinstansen lægges fra Landbrugsministeriet over til en overordnet Kommission i Lighed med, hvad vi har i Loven om Fæstegodsets Overgang til Selveje. En saadan Ordning synes at virke godt.

I § 3, den Paragraf, der fastslaar, hvilke Huse Loven kommer til Anvendelse paa, er der udeladt en Passus, som findes i den tidligere Lovs § 18. Der kan selvfølgelig tænkes Tilfælde, hvor Kommissionen kommer til at fastsætte Afgiften. For saadanne Tilfælde havde man i den gamle Lov den Bestemmelse, at forsaavidt der ikke opnaaedes Enighed, og den paagældende Kommission altsaa skulde fastsætte Lejeafgiftens Størrelse, kunde denne ingen Sinde sættes højere end til 4 pCt. af Ejendoms skyldværdien. Jeg var i sin Tid ikke saa lidt utilfreds med, at man fik sat Maksimum for Lejeafgiften til disse 4 pCt.; idet vi i sin Tid her i Folketinget havde vedtaget et Maksimum af kun 3 pCt.; og dette var opnaaet ved Forhandling mellem alle Partier. Bestemmelsen var ogsaa tiltraadt af det konservative Partis, det daværende Højres, Repræsentant, afdøde Wenzel Neergaard. Jeg tror, det vil være uheldigt, om man nu fjernede denne Bestemmelse. Det er ikke Meningen, at Afgiften skal sættes til den saaledes angivne Størrelse. Kommissionen maa til enhver Tid skønne over, hvad det vil være retfærdigt og rigtigt at fastsætte Lejen til; men at Lovgivningsmagten sætter den Maksimumsgrænse, som man kan gaa op til, finder jeg er rimeligt. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister at medvirke til, at vi faar indsat denne Bestemmelse igen.

De øvrige Paragraffer indtil § 14 er enslydende med den nuværende Lovs Bestemmelser, og dem skal jeg derfor ikke nærmere omtale. Derimod er § 14 den egentlige Grund til, at der overhovedet fremkommer et Forslag, idet det er denne Paragraf, der siger, hvilke Huse Loven ikke kommer til Anvendelse paa. Her er sket en Ændring, og jeg tror ikke, det er en Ændring til det bedre. Ved den nugældende Lov blev det slaaet fast, at Lejemaalet af alle Brug, som var bestaaende, da Loven blev vedtaget, og som havde almindelige Lejekontrakter, altsaa var et almindeligt Lejeforhold undergivne, skulde kunne kræves forlængt indtil 1927, og at disse Brug for Fremtiden ikke